

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

ÚTERY
17. ČERVNA
2008

4.

ňvodn'k

Dnes se proměnilo počasí a déšť nás provázel na každém kroku po celý den. Konečně, protože alespoň něco je tak, jak se očekává. Odpovědní pracovníci nás už dopředu informovali o tom, že počasí bude tento týden, Matěj, promíne, psí. Ono těch očekávaných a zlomových

věcí bylo víc. Odjeli recitátoři se svými rodiči a pedagogy, Dětská scéna se přehoupala do druhé půlky a vyšlo prostřední číslo Deníku.

Ano, jsou věci sice zlomové, ale očekávané. Pak jsou věci neočekávané, ale také zlomové.

Takovou změnou bylo stravování redakce. Včera jsme se po několikáté, a už definitivně, rozhodli skoncovat s večeřemi v restauraci v Národním domě. Copak o neochotu a nějaký ten flek na ubrusu, ale dnešní chování obsluhy k dětem ze souboru Charmsovy bublinky už daleko překročilo hranice nejen profesionality, ale i nejprostší slušnosti. Nezbyvá než restauraci popřát, aby její čtyřsetkorunový salonek, jakož i pohostinná jídelna zůstaly dlouho, dlouho prázdné...

Daleko lepší je však věnovat pozornost věcem, u kterých očekáváme, že nám přinesou radost. Proto se těšíme na zítřejší představení i dílny a na křupavý rohlik, u kterého nám nebude vadit, že trochu nadrobíme do klávesnice – vždyť to očekáváme.

Tonda Šimůnek a Jindřiška Bumerlová

DOŠLO POŠTOU

SEMINÁŘE A DÍLNY JIRÁSKOVA HRONOVA 2008

Chcete navštívit letošní Jiráskův Hronov a prožít jej ve dnech 31. 7.–9. 8. 2008 aktivně ve společnosti lidí spřízněných zájmem o divadlo, a to za podmínek více než výhodných? Účastnický poplatek za seminář/dílnu, vstupenky, obědy a večere činí 2 000–2 500 Kč. Stačí jen málo: vyplnit přihlášku, kterou naleznete spolu s propozicemi Klubu (nejen) mladých divadelníků Jiráskova Hronova v příloze časopisu Amatérská scéna, bulletinu d'ARTAMAN č. 2/2008 (je volně k dispozici na Dětské scéně) nebo na www.amaterskascena.cz nebo www.nipos-mk.cz (zde v oddíle neprofesionální umělecké aktivity / Jiráskův Hronov).

Nejméně jeden ze seminářů se dotýká dramatické výchovy bezprostředně. Zde je jeho anotace:

T (jako Tvořivost) – Lektorka: Mgr. Eva Ochrymčuková, absolventka JAMU Brno v oboru dramatická výchova. V současnosti absolvuje doktorandské studium na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity v Brně, učí dramatickou výchovu na Univerzitě Tomáše Bati ve Zlíně a na Pedagogické fakultě MU v Brně. Působí také v divadelním souboru Tyl v Rakovníku. Na minulém JH se úspěšně ujala vedení semináře za profesorku Mikotovou.

INSPIRACE A IMPULZY PRO AUTORSKOU DIVADELNÍ TVOŘIVOST

Kde všude se dá najít inspirace pro divadelní představení? Co můžeme využít jako impuls pro rozvoj vlastní autorské práce? To jsou otázky, na něž můžete nacházet odpovědi v semináři Mgr. Evy Ochrymčukové. Nabízí se vám „ochutnávka“ nápadů a námětů, ze kterých lze vycházet pro tvůrčí (zejména divadelní a autorské) aktivity. Účastníci budou mít možnost rozvíjet svoji tvořivost v hereckých improvizacích, v práci s předmětem, s maskou, zkusí tvořit na základě slov, daných témat, textu, i prostřednictvím nonverbálního vyjadřování. Dalšími možnostmi práce jsou např. inspirace typovými postavami (aristotelovské i novodobé typologie), inspirace okolním světem (prostředí, lidé, které potkáváme), inspirace výtvarnými objekty atd.

V prvních dnech semináře očekávejte pro každý den odlišnou náplň programu, aby jste si měli možnost vyzkoušet co nejvíce způsobů tvořivé práce. Poté se zaměříme podrobněji na cvičení, která účastníky zaujala nejvíce. Začátek každého dne semináře proběhne formou aktivizačních cvičení, zaměřených zejména na spolupráci ve skupině, komunikaci, empatii, rozvoj schopností improvizace, práci s hlasem a tělem atd. Závěr semináře vždy věnujeme krátkým zpětným vazbám účastníků k náplni programu.

Pozor: semináře D (jako Dramatická situace), J (jako Jevištní řeč), K (jako Komunikace), S (jako Scénografie) a TaP (jako Tanec a Pohyb) jsou již plně obsazeny. Nabídka je však dostatečně široká i pestrá, seminářů a dílen je celkem 16, určitě si vyberete.

VŠIMLI JSME SI

Evy Ochrymčukové

DOŠLO POŠTOU

Vážení pánové, vážené dámy,

dnes jsem se dozvěděla zprávu (13.6.2008 – pozn.red.), která by mohla být považována za další krok k omezení kultury v Praze. V měsíci červenci (tohoto roku) má být zlikvidováno jediné divadelní knihupectví Prospero. Tuto zprávu jsem obdržela přímo z knihupectví Prospero, které nechce šířit paniku, ale faktem zůstává, že je nuceno svou existenci ukončit (samozřejmě nedobrovolně). Byla jsem požádána, abych tuto nepřijemnou zprávu sdělila co možná nejširšímu okruhu lidí, kterým by tento krok nemusel být lhostejný.

Chtěla bych vás proto požádat, zda-li byste tuto „zvěst“ nemohli rozšířit v okruhu svých známých, o kterých víte, že toto knihupectví navštěvují a mají rádi, a dali tak podnět k diskusi, která možná likvidaci Prospera zastaví.

Jménem Prospera děkuji za jakoukoliv podporu.

S pozdravem, Mgr. Iveta Davidová, knihovna DAMU

JEDEN DEN SE SOUBOREM CHARMISOVY BUBLINKY, ZUŠ ŽEROTÍN OLOMOUC

Smůla se dnes souboru lepila na paty – od rána přšlo – soubor spal v obrovské tělocvičně, s obrovskou zimou a do rána se nachladil významný počet jeho členů – Kryštof ztratil svůj prsten – Kačka ztratila sponku – touha po horkém čaji v cukrárně uspokojena nebyla, protože tam bylo plno – uspokojena nebyla málem ani v restauraci Národního domu, která sice zela prázdnotou, ale mladá číšnice s milou kočičkou Kitty cat na tričku na nás apelovala, abychom ji pochopili, že si do restaurace nemůže vpustit patnáct lidí, kteří si dají jen čaj... po zdoluhavé diskuzi nám odpustila 400,- Kč za pronájem salónku a na 15 minut nás tam vpustila, abychom ten čaj do sebe teda kopli...

Ale když jsem tahle všechna příkoří vyjmenovala před Kryštofem a vyjádřila jsem své politování, že se pátek třináctého přesunul zrovna na den, který má na Dětské scéně patřit jim, konstatoval Kryštof se svým typickým stoickým klidem: „Si to moc berete.“

Soubor pracuje pod vedením Aleny Palarčíkové a přiznám se, že také ona byla jedním z důvodů, proč jsem volila tento soubor pro svou celodenní návštěvu. Alena jezdí na Dětskou scénu jako členka poroty dětských recitátorů nebo jako doprovod svých žáků recitátorů. Dnešní den byl jedinečnou příležitostí seznámit se s jejím souborem. Přijelo 11 jeho členů ve věku 13 - 15 let a Kačka a Kryštof (oba ze starší skupiny žerotínského dramátku) jako doprovod, světelná a technická zástita představení.

...někam na horký čaj

Ráno jsem je zastihla po snídani, v podstatě už na cestě do Národního domu, kde měli od devíti hodin hrát své první dnešní představení. Přivezli více než hodinové představení Aha!, které vznikalo podle předlohy Danieli Fischerové Lenka a Nelka neboli Aha. Viděla jsem ho už v Olomouci a dnes jsem nevynechala ani jednu z obou trutnovských repríz. Obě odehráli naplno, i když řada z nich by dnes potřebovala spíš postel, čaj s citrónem a spánek. I z tohoto důvodu se skupina dohodla, že po svém vystoupení odejde někam na horký čaj. Celou anabázi cesty za čajem už nebudu znovu popisovat, úvod ji naznačil dostatečně a domnívám se, že ani po této navýsost trapné prezentaci zmíněné trutnovské restaurace se obsluha nezmění, až by to uvítal kděkterý účastník Dětské scény. Bylo pro mě dost obtížné žádat soubor v této situaci, aby pro Deník Dětské scény zachytil své dojmy z Trutnova...

Co to je za časopis...Zbraně?

Po obědě se všichni odebrali do tělocvičny, kde jsou ubytovaní a nabírali síly po včerejší náročné cestě do Trutnova a po spánku – nespánku v „mrazáku“. Každý pojednal odpočinek po svém, kolorit popolední přestávky doplňovalo školní zvonění. Když jsem do jejich siesty vpadla, David a Ondra si házel hopíkem přes celou tělocvičnu, ostatní relaxovali v poloze v leže či vsedě na svých nebo spíš i ve svých spacácích. – Jakub doučuje Evu a Elišku matematiku – kreslí si na papír tělesa a počítají obsah podstavy, potom objem tělesa... Kristýna leží a skoro spí, protože jí není dobře... Klárka je oblečená ve všem, co s sebou má a čte časopis Jezdectví – Gábina: „Ty jezdíš na koních?“ – Klárka přitakává – Ondra: „Podej mi můj časopis.“ – Gábina: „Co to je za časopis...Zbraně?“ – Ondra přitakává: „Já jezdím na zbraních.“

Abyste vůbec mohlo na přehlídku odjet

Bavíme se o tom, jak se soubor před čtrnácti dny rozhodoval, jestli do Trutnova vůbec pojedje. Nestíhali se na představení vrhnout nějak s odstupem a upravovat, co by možná ještě upravovat chtěli, protože museli řešit nepřítomnost některých lidí, přezkušovali role, vymýšleli nejvhodnější zaskoky a zvažovali, jestli jsou vůbec schopni tak náročné představení v těchto podmínkách zrealizovat. Běla například původně hrála jednu ze dvou sestřiček. Teď byla sestřička jen jedna a na svá bedra si ji celou vzala Zuzka. Běla se teď ujal role Nelky, kterou nazkoušela za dva týdny, aby se vůbec mohlo na přehlídku odjet. No a třeba jedna z „bytostí“, usměvavá Eliška, se den před odjezdem do Trutnova vrátila z Kanárských ostrovů... A takových situací se sešlo několik, takže přezkoušet představení a vůbec sejit se v plné sestavě bylo poslední dobou výkonem téměř nadlidským. Ale na druhou stranu to hercům nabídlo jiné vhledy do představení, nové zkušenosti... A nemůžu si odpustit, abych neuvedla jednu osudovou podrobnost. Roli Nelky musel soubor přezkoušet, protože její původní představitelka je v karanténě s podezřením na žloutenku (a hrozilo to málem všem). Zdá se, že základní výchozí situace představení Aha!, kdy je skupina kluků a holek svedena do jedné léčebny právě z důvodu karantény, jaksi přerostla hranici fikce a reality – a původní Nelka musela zůstat doma s „pluskem“. Klika ovšem je, že má soubor ve svých řadách ještě jednu

dlouhovlasou blondýnku Bělu, která byla schopna do nové role tak rychle naskočit.

Ó, Charmsenáš

Jak vznikl název souboru Charmsovy bublinky jsem se dozvěděla díky tomu, že jsem byla přítomna u toho, kdy soubor vymýšlel, jak se představí čtenářům Deníku Dětské scény. Charmse má totiž moc rád Ondra (místo Otcenáš navrhují alternativní Charmsenáš) a Ondru má rád zbytek souboru, takže Charms v názvu byl jasný. A bublinky? Ty mají symbolizovat takový „něco jako francouzský esprít“.

Při vymýšlení textů pro své představení do Deníku Dětské scény se všichni dobře bavili, protože vybírali příznačné hlásky ze svého představení, ale také se tu spleťte spojovaly významy z různých kontextů... např. tělocvičně zdar, zimě zdar, zadýcháme si to tady... (nutno podotknout, že přímo nad tělocvičnou, ve které soubor trpěl zimou, je ubytován soubor Vydýcháno z Liberce).

Dál jsem se dozvěděla, že celý soubor má rád Rammsteiny, Bára obzvlášť kytaristu Richarda Kruspeho, Zuzka miluje seriály, obzvlášť Elisu z Rivombrosy, a knížky a navíc si detailně pamatuje spletité děje do poslední okrajové epizody... A všechny tyhle informace byly prokládány vtipky, povětšinou Ondrovými, typu: „Uvidíme, řekl slepej a šel do kina na film s titulka.“

Abyste ten diktafon vůbec pobral

Seznámila jsem se taky s velkým hnědým plyšovým Kaččiným medvědem, kterého Kačka a Bára jakožto jinodimenzionální manželky považují za své dítě, pochopila jsem, že holky se vyskytují současně v několika dimenzích, časových pásmech a prostorových průnicích a jejich existence jsou pestré... David jejich výčet různodimenzionálních výskytů průběžně glosuje narážkami na jejich celkovou jinodimenzionálnost, Ondra se obává, aby to ten diktafon vůbec „pobral“, Bára se směje, dále vysvětluje a lituje, že diktafon nezachytí její přesnou gestikulaci... Snažím se v jejich typech existencí zorientovat, ve snaze lépe prokřít svůj mozek, aby to tentokrát pobral on, pootočím hlavu doprava a vidím... Alenu Palarčíkovou ve vzduchu – poměrně vysoko ve vzduchu – houpe se na kruzích – ne, nepřeskočilo mi, jsme přece v tělocvičně, ergo halucinace to teda nejsou. Pochopila jsem, že má dnešní volba byla dobrá. Olomoučáci jsou prostě bytosti. Popolední odpočinek se nachýlil ke konci a soubor měl před sebou odpolední představení. Opustila jsem je, aby se mohli v klidu připravit a vydala jsem se udělat rázné opatření, aby mi přestalo téct do bot, a to jak po stránce sběru materiálu pro noční redakční a bohulibou činnost, tak po stránce doslovné, tj. koupila jsem si boty. Jsou krásné červené a pro vzpomínku na dnešní den se jmenují Aha!

Už se v představeních možná zbytečně nímáme

Po odpoledních představení jsem se ještě se souborem vydala na dětský diskusní klub a byla jsem moc ráda. Na diskuzi se sešly jako obvykle soubory, které dnes hrály, a jejich diskuse byla opravdu zajímavá. S chutí jsem sledovala, jak Olomoučáky opravdu zajímají představení jiných souborů a připomínky k jejich vlastnímu představení. Diskutovali přátelsky, věcně a energicky. Kuba, David, Zuzka a Ondra byli jednoznačně dominantními diskutéry večera a bylo zřejmé, jak jsou zvyklí poctivě přemýšlet o tom, jak věci na jevišti jsou, jak vznikají, co je vidět, co je pro kvalitu představení nezbytné... Klárka potom diskuzi zakončila připomínkou, že: „...se v představeních už možná zbytečně nímáme, protože žádné z nich nebylo na národní přehlídku vybráno omylem.“ Citlivá tečka. Moudrá a potřebná. Tak přesně kvůli tomuhle nahlédnu Charmsových bublinek jsem z diskuse nedokázala odejít dříve, i když už jsem odejít potřebovala. Se souborem jsem se pro dnešek rozloučila a těším se na případné další setkání...

Milé Charmsovy bublinky, děkuji vám za dnešní příjemný den a do dalších dní a na cestu domů přeju stylově: „Zdravíčko!“

Gábina

PŘEDSTAVUJE SE SOUBOR ZUŠ VESELÍ NAD MORAVOU

Jsme soubor ze Základní umělecké školy ve Veselí nad Moravou. Je nás čtrnáct, nejmladšímu je deset let a nejstaršímu třináct.

Myslíte si, že jste ve skupině dobrá parta?

Určitě. Je moc dobře, že se bavíme všichni dohromady a ne kluci a holky zvlášť.

Proč chodíte do dramataku?

Myslím, že tam všichni vybijeme energii a určitě nás to všechny baví. Někteří mají i do budoucna plány s dramatikou, například se chtějí stát herci. A myslím si, že je to zajímavý způsob, jak se seznámit s novými věcmi i lidmi.

Kolikrát týdně se scházíte?

Scházíme se jedenkrát týdně na dvě hodiny.

Jaká je vaše paní učitelka dramataku?

Podle všech členů našeho souboru je takzvaně mňamkózní. Je na nás hodná, ale dokáže si nás srovnat. Drží nad námi pevnou ruku. Určitě lepší neexistuje a nedokážeme si představit, že bychom měli jinou.

Co vás nejvíc baví na nacvičování?

Určitě to, jak se na nás paní učitelka zlobí a že občas se nemusíme držet scénáře slovo od slova.

Znáte předem námět představení?

Ne. Hrajeme různé scénky a z nich potom paní učitelka vybere, které použijeme v představení.

Nevadí vám, že hrajete pohádku?

Nevadí, ale zatím jsme vždycky hráli jen pohádky a už by to chtělo změnu.

Jak se vám líbí v Trutnově?

Určitě se všem líbí cukrárny, čajovny, jsou tady velmi krásné domy... Líbí se nám ta dramatická atmosféra, různé druhy představení, setkávání s novými lidmi...a dobře tu vaří.

(přepis audiozáznamu Gábina)

PŘEDSTAVUJE SE SOUBOR ZUŠ V. PETRŽELKY, OSTRAVA

PŘEDSTAVUJE SE SOUBOR VESELÉ ZRCADLO, GYMNÁZIUM ÚSTÍ NAD ORLICÍ

Asi Bára: Naš soubor se jmenuje Veselé zrcadlo a přijeli jsme zahrát představení Brémští muzikanti. V souboru je nás devět a spolupracujeme už jeden rok. Představení nacvičujeme tři čtvrtě roku. Vedoucí souboru je paní učitelka matematiky a chemie, paní Lenka Janyšová. Jsme z Gymnázia Ústí nad Orlicí.

Asi Petra: Na přehlídce jsme poprvé a myslím si, že se nám hrálo dobře, že jsme byli přirození, ale určitě bylo lepší druhé představení, protože jsme se lépe vyznali na jevišti a protože byla i v sále lepší atmosféra. Bylo tam mnohem víc lidí.

Asi Honza: Já myslím, že jsme při hraní neměli žádné problémy. Snad jen mohlo být větší pódium, nebo spíš zákulisí, protože jsme se tam nemohli vejít.

Asi Tereška: Hraní jsme si určitě užívali, moc nás to bavilo.

Asi David a Zdenka: Už jsme byli na dílnách a na seminářích pro soubory, co už hrály. Líbilo se nám, že nám řekli, kde máme slabiny, ale i co se jim líbilo, a to nám řekli z očí do očí.

Asi Adam: Na semináři pro soubory jsme hráli různé hry a rozebírali jsme tam představení.

Asi David: Hráli jsme si způsobem, který nám přibližoval atmosféru dramatiky.

Asi Ágnes: Mně se strašně líbil nápad spolupráce s norskými studenty, protože jsme se dozvěděli, jak se to dělá jinde, a naučili jsme se nové hry.

Asi Bára: Taky jsme dnes navštívili cukrárnu.

Asi Dáša: V jídelně je to dobrý, všechno nám chutná (smích). Bydlíme v tělocvičně v základní škole, jsme tu ještě s jedním souborem – z Trutnova.

Zbytek souboru: Z Turnova! (smích)

Asi Dáša: Z Turnova (smích), a spíme na koberci.

Asi Petra: Spát chodím velmi brzo, protože mě to tady zmáhá a program je velmi vyčerpávající.

Asi Zdeněk: Já bych jen doplnil, že Peťa spí skoro furt. (smích)

Asi Ágnes: To nebude jen tím programem. (smích)

Asi David: Já bych doplnil, že já zase nespím skoro vůbec.

Asi Tereška: Na přehlídce je super, že si zahrajeme před zkušenými lidma. A máme se od nich co učit.

Asi Ágnes: Mě mrzí, že jsou jen tři představení za den. (ticho)

Asi Tereška: To je ticho.

Asi Petra: Na dílnách to bylo skvělé, ale na diskusi to bylo lepší, protože jsme museli ta představení podrobně rozebírat.

Asi Pepa: Já jsem si tu našel kamarády, hlavně z těch souborů, co jsme s nima hráli v jeden den, takže když se potkáme, tak si máme co říct, ne jen ty klady a zápory našich představení (smích).

Shrnutí:

Super – nové zkušenosti – bezvadná atmosféra – příjemná atmosféra – prostě pohoda – zajímavý – pohoda – klid – nářez – dobrá zkušenost.

(přepis audiozáznamu Gábina)

Hand-drawn map of the Turnov region with handwritten labels in Czech. The map shows a central area labeled 'TURNOV' with a crown above it. Surrounding areas include 'ELŠKA, HAJA, VILKOV' at the top, 'TRÁVNICKÁ' on the left, 'TRÁVNICKÁ' on the right, and 'TRÁVNICKÁ' at the bottom. A central star-like symbol is labeled 'VELIKOST NOHY: 10,672,2077 (zjednotená měřítka se uplatní!)'. Other labels include 'TRÁVNICKÁ' and 'TRÁVNICKÁ' on the left, 'TRÁVNICKÁ' on the right, and 'TRÁVNICKÁ' at the bottom. A scale bar at the bottom right indicates '10,672,2077'.

RECENZE LEKTORSKÉHO SBORU NA NEDĚLNÍ PŘEDSTAVENÍ

Aha!

Na počátku byla kniha. Lenka a Nelka neboli Aha, spisovatelky a scénářistky Daniely Fischerové, kterou si vybrali k jevištnímu ztvárnění členové souboru Charmsovy bublinky, ZUŠ Žerotín Olomouc. Vybrali si ji s velkou radostí a nadějí.

Proto Alena Palarčíková, vedoucí tohoto souboru, počala tuto bohatou a krásnou prózu dramatizovat.

S radostí a nadějí.

Leč kniha, ač krásná a bohatá, není, jak je Daniele Fišerové vlastní, prostá a snadná ku zdramatizování.

Tu se Alena Palarčíková oprávněně zalekla a pokusila se své herce přesvědčit, že bude lépe tuto předlohu opustit. Nepodařilo se. Soubor byl předlohou nadšen a odmítal cestu opustit. Alena, s podmínkou, že si děti samy vymyslí scénu a budou i další úkoly vyplývající z přípravy inscenace řešit samy, souhlasila. Její podmínky herci přijali a tak začala nelehká a dlouhá cesta k divadelnímu tvaru.

Vznikla dramatizace, která si zaslouží pozornost, scénografie, která, domnívám se, nemá, v rámci Dětské scény velikou konkurenci, vzniklo představení realizované přesvědčenými herci.

Leč prvotní zaleknutí Aleny Palarčíkové bylo oprávněné. Úkol přesáhl možnosti dané podmínkami, za jakých vznikají dětské inscenace. Nemoci, osobní problémy, nesnadný věk, omezený čas, omezený prostor... Proto, míním, nedošlo k naplnění účtyhodného záměru.

Herci nedohrávali situace, což způsobilo nejasnosti v charakterech postav a jejich vztazích, vyprávění vlastního příběhu inscenace bylo zatěžkáno manipulací s dekorací, vznikly nejasnosti ve výkladu světa tajemství tím, že v procesu vzniku představení nedošlo k jeho přesné definici, užití konkrétní hudby bylo v některých případech zavádějící, nemnohé situace, příkladem Vánoční besídka, byly realizovány způsobem neodpovídajícím stylu představení.

Navzdory všem těmto nedostatům je výsledek pozoruhodný a spolu s kolegy lektorského sboru věříme, že cesta inscenace není ukončena.

Tomáš Volkmer

Žít, nebo žít...?

Zcela původní text vznikl v divadelním souboru Lannovka II. z Českých Budějovic, kdy se všichni členové souboru společně podepsali pod námět a scénář k inscenaci s názvem „Žít, nebo žít...?“ Z inscenace je cítit velká snaha o sdělení tématu odrážejícího problémy dnešní společnosti.

Ocitáme se v roce 2107. Lidé sedí doma u svých počítačů, nevycházejí ze svého bezpečného sterilního prostředí, celý svět a kontakt s ním je jim zprostředkován přes počítač, virtuálně, internetem. Není potřeba se o nic starat, vše zajistí domácí robot. Kvalita populace je zajištěna vygenerováním párů, které se k sobě geneticky hodí a mohou zplodit potomka. V této době se skupinka mladých lidí ve výuce dovidá, jak tomu bylo v roce 2007 a rozhodne se vyjít „ven“, do přírody, nesterilního prostředí. Venku pak společně mladí lidé zažívají zcela nové zkušenosti: přímo se sebe mohou dotýkat, piji z jedné láhve, jedí vlastnoručně vypěstované ředkvičky. Když však jeden z party prozradí jejich tajemství společných setkávání, dostanou od robota na výběr. Vrátit se zpět (projít karanténou, u které vlastně nikdo neví, co to obnáší), nebo zůstat navždy „venku“ (v nebezpečí, se starostmi sama o sebe, avšak opravdově spolu). Pouze dva mladí lidé (muž a žena – Adam a Eva) zůstávají „venku“.

Téma odcizení, sterilita a virtuální realita versus živá příroda, opravdové lidské spolubytí a společné prožívání se tlačí celou inscenaci ala teze. Divák se pouze verbálně dovidá řadu dějových fakt. Nebudují se vztahy mezi postavami, příběh v inscenaci je plytký, jednotlivé situace nejsou výrazně rozpracovány, nejsou vykresleny jednotlivé charaktery. O postavách se toho mnoho v průběhu inscenace nedovíme. K motivovanému jevištnímu jednání nedochází.

Sterilní svět u počítačů se ve zvolených prostředcích nijak neliší od prostředí venku v reálné přírodě. Oba prostředí jsou budovány pouze fyzickým jednáním (scénografií tvoří v prvním prostředí pouze dva menší praktikáby, následně prázdné jeviště a světla). Ovšem jako bylo statické jednání ve sterilním prostředí, tak zůstává víceméně statické i v přírodě. Divák nevnímá výrazný kontrast mezi prostředími.

Pokud však chce divák domýšlet více, než obsahuje zvolená teze, může. Bylo to však snahou inscenátorů?

Hana Galetková

O hodné sani a zlé princezně, ZUŠ Veselí nad Moravou

Soubor ZUŠ Veselí nad Moravou se představil na DS inscenací pohádky O hodné sani a zlé princezně. Předlohou pro inscenování byl stejnojmenný text Františka Nepila. V Nepilově pohádce „naruby“ je vše naopak – princezna je vzteklá, prchlivá, nafrněná, umíněná a devítihlavá saň docela hodná. Text je postaven na typickém Nepilově slovním humoru, který může být „tvdým oříškem“ pro převedení do jevištní podoby. Možná proto se soubor od předlohy velmi vzdálil a diváci zhlédli představení „na motivy“.

Inscenace nevznikala na základě hotového scénáře, ale sbíráním nápadů a etud dětí při výuce. Výsledkem je tvar nabitý vším možným: hudbou G. Müllera, různorodými kostýmy od modrotiskového folklóru po reálný civil (doktor-cvičitel), alobalovými rekvizitami (katovská sekyra, léčící nástroj) a dál. Snad nejvýrazněji působil batikovaný kostým sedmihlavé saně, který nedovoloval pohyb dětských herců po jevišti. Podobnou nesooudností se vyznačovaly i další výrazové prostředky (groteska, parodie, nadsázka a pod.). Realizace příběhu vzbuzovala v lektorském sboru i v seminárních třídách množství otázek. Např.:

Proč se princezna zamiluje do doktora?

Proč se nechá přivázat na obojek a odvést k sani?

Proč divák není přítomen u vyléčení princezny?

Proč a zda se doktor zamiluje do princezny?

Je nutná expozice jak přišla princezna ke jménu Furienu?

Jaké bylo téma dětí, co nám chtěly představením sdělit?

Vedoucí souboru je účastníkům DS známa loňskou kvalitní inscenací „Stínové divadlo pro krásnou Lin“, proto věříme, že jsou jisté letošní rozpaky ojedinělé.

Ema Zámečnicková a Marie Poesová

VIDĚLI JSME

AHA!, CHARMISOVY BUBLINKY, ZUŠ ŽEROTÍN OLMOUC

ŽÍT, NEBO ŽÍT?, LANNOVKA II., DDM ČESKÉ BUDĚJOVICE

O HODNÉ SANI A ZLÉ PRINCEZNĚ, ZUŠ VESELÍ NAD MORAVOU

PONDĚLÍ OČIMA MATKY BLAŽKOVÉ

Tak jsem to viděla. Dnes se hrálo v Národním domě. Něco jako Národ sobě.

V prvním představení od olomouckého souboru Charmsovy bublinky bylo trochu škoda, že jsem ty zrcadla nestihla přejet okenou. Za to se vám, diváci, omlouvám, ale jak teď

dělám spíš toho odborníka, tak nemám tak čas dělat na té scéně. Jako uklidit. Ono je to taky tím, že to pořád někým vláčeli. Kdo má za nima věčně lítat, když jsou každou chvilku jinde a taky pořád zhasínají, takže člověk by přišel k úrazu.

Ve druhém představení, Žít, nebo žít...?, bych zejména ocenila pěkné oblečení herců. Myslím, že to bylo vkusné jako mažoretky. Na ty se taktéž pěkně kouká. A potom i ta hudba měla šmrnc, protože se tam hrálo na tu flétnu, jak je svázaná z těch trubiček. Hrajou na to indiáni a u nás taky někdy ti Peruánci prodávají tyhle kazety. Odborně se tomu říká relaxativní hudba, ale to se k tomu představení hodilo, protože volejbal a pěstování ředkviček je taky relaxativní činnost. A ty kompjútry. Já to říkám, že nic dobrého to není. Ty moje děcka by u toho taky pořád seděly a mluvily vo nějakých četách, jen aby se nechtěly dát k armádě.

A ten třetí kus, jako ta pohádka s tím drakem a zlou princeznou! Konečně taky pořádný pokoukání s muzikou, jak se patří, i když tancovat by se při ní moc nedalo, a že já tancuju ráda. Jinak se mi líbilo, že si zahrál i pes. Moc jsem ze zadní řady nepoznala rasu, ale řekla bych pudlík nebo možná maltézák.

Však taky diváci tleskali. Já taky, ale přes ty gumový rukavice to moc slyšet nebylo.

Nezávislá Blažková

VIDĚLI JSME

AHA!, CHARMISOVY BUBLINKY, ZUŠ ŽEROTÍN OLMOUC

ŽÍT, NEBO ŽÍT?, LANNOVKA II., DDM ČESKÉ BUDĚJOVICE

O HODNÉ SANI A ZLÉ PRINCEZNĚ, ZUŠ VESELÍ NAD MORAVOU

ZÁZNAM ZE SEMINÁŘE K INSCENACÍM 3. BLOKU

Opět se scházejí lektori a diskutují do vestibulu kina. Tentokrát Jakub Hulák upozorňuje na drobnou změnu ve struktuře promluv. Otázka pro seminaristy byla „Scénografie v dětském divadle“. Jakub Hulák žádá, aby se diskutovaly k této otázce vyjádřili hned u každé inscenace, o které bude řeč.

Aha! – Charmsovy bublinky, ZUŠ Žerotín, Olomoc

Seminář C

Materiál z tohoto semináře nebyl doručen, takže budu čerpat poznámek z diskuse.

Seminaristé na začátku ocenili takhle rozsáhlou předlohu. Měli připomínky k tomu, že výtah byl na scéně vidět jen při přímém pohledu na jeviště.

Temporytmus pokulhával.

Klipově se to sunulo.

Nebyl dán prostor motivacím.

Situace nebyly téměř nikde dohrány.

Postavy - problematické byly bytůstky – co představovaly? Mrtvoly dětí, terapeuti, pacienti léčebny, svědomí, pravdu za zrcadlem, jsoucno.

Co představovala panenka?

Atmosféra měla chvilkami kouzlo, ale jak bylo mnoho podnětů, tak se to ztrácelo.

Otázka – kam chtěli dospět?

V předloze vystupují desetileté děti, vztahy pro starší děti pak nefungovaly.

Postavy dospělých – bylo adekvátní vůči dětem? Doktor v předloze byl laskavější.

Seminář D

Klady:

Ocenění dětí, že představení zvládly technicky a zůstaly v rolích.

Momenty ve sklepě s bytostmi.

Efekty bytostí – dlouhá dívka.

Výkon odstrkované dívky Jessicy, její přesnost, hysterický důvěryhodný jekot, přesnost při „bonzování“.

Řeč z mikrofonu při psaní deníku.

Zápory:

Špatná mluva dětí, nerozuměli jsme

Kdo byly bytosti ve sklepě?

Nevěděli jsme, k čemu nás mělo představení dovést, co nám tím chtěli říct?

Většinou nebylo jasné, kde děti byly? V léčebně, v ústavu?

Chyběly nám vztahy mezi postavami.

Zbytečná délka, množství informací.

Množství dlouhých přestávek.

Nevíme, zda zachránily panenku.

Nevíme, co měly za nemoc? Někteří měli pocit, že jsou mentálně postižení.

Příliš vážné téma pro děti (dítě versus jeho rodina).

Lektorský sbor – Eva Polzerová – Jaroslav Provazník – Tomáš Volkmer

Tomáš Volkmer uvedl, že ho potěšila scénografie. Udělala mu radost, protože pracovala s prvky, které jsou z hlediska znaku profesionální. Problém nevidění výtahu (ten však byl ústředním momentem, protože odvázel do sklepa k tajemným bytostem, pozn. red.) vysvětlovala vedoucí souboru lektorům tak, že prostor, ve kterém hráli původně, nebyl tak hluboký, proto byl střed scény lépe viditelný. Zde však tajemství výtahu nefungovalo. Lektor dále poznamenává, že přestavby jsou řešitelné jinou technologií

Jaroslav Provazník ke scénografii dodává, že je tam několik prostorů, které je třeba identifikovat. Pak se vyslovuje k textu předlohy, který je sice složitý (D. Fischerová), ale práce na něm je ohromně přínosná, i když řada věcí zůstala v inscenaci nedořešených. Vše vychází od deníku. Což je dobré řešení, ale problematická je panenka, ve kterou se bytost promění. Soubor si panenku vymyslel, v předloze nebyla. Je mnoho momentů, které je třeba akcentovat, protože jsou důležité pro posun děje – nůž v Ludvíkově posteli, roztržení polštáře, když Jessica neovládne svůj hněv. I když v původním textu vystupují mladší děti, tak i pro současný soubor je to nosné a vedoucí lektorům uváděla, že děti toto téma stále zajímá.

Také Eva Polzerová označila mnohé situace za nejasné. Vztahy se nekrytalizovaly. Charakteristika bytostí pomocí šíšlání vadila ve chvíli, kdy se vyslovovaly o životě. Už se v tomto představení sahalo po psychologickém herectví. Upozornila i na to, že vánoční balábile by mělo být pro ně – pro postavy, ne show pro diváky.

Další diskuse

Porušovala se forbína – bez nějakého významu.

Mohutné přestavování kulis kvůli jednomu telefonátu – šlo by to řešit světlem (zde však byly v místním sále technické problémy).

Problém je v tématu. Říkají se moudra. Je to množství motivů vedoucích do slepých uliček. Člověk čeká, že to bude dořešené. Hledání sebe sama skrze zrcadla. Poznání sebe, ale i druhých, kteří sami sebe také poznávají.

O moc dál to nebude moci jít, to by se muselo zasáhnout do samotné podstaty struktury.

Bytosti nabádají, aby člověk hledal vše v sobě.

Postava doktorky neodpovídá charakteru předlohy.

Žít, nebo žít...? – Lanovka II., DDM České Budějovice

Seminář A

Analýzovali jsme název – Žít, nebo žít...?

Inscenace předkládá dva způsoby života:

První způsob je jistota, čistota, racionalita, sterilita, bez osobních vztahů, omezení svobody, které všem přide samozřejmě.

Druhý způsob je nejistý (nehygienický), ale svobodný – osobní kontakt s druhými.

Debata o tom, jak byly tyto dva světy divadelně vyjádřeny.

Líbila se nám scénografie virtuálního světa, jednoduché a postačující rekvizity – chatování, zajímavé ztvár-

nění robotů, které někomu připomínaly „učitelky“, které přece vědí, co je pro děti dobré.

Velmi působivá scéna prvního setkání ve venkovním reálném světě – první dotyk – ale očekávali jsme další posun na této úrovni, což v druhé části inscenace chybělo – nepřesvědčivé scény sportu a jídla.

Podle nás chybělo ztvárnění milostného vztahu chlapce a dívky – oslabilo to závěr – nejasná motivace.

Velké pozitivum – autorské divadlo.

Lektorský sbor – Hana Galetková – Eva Polzerová

Lektorky souhlasily s názory seminaristů. Hana Galetková pak hovořila ještě o úloze praktikáblů v první části představení – jsou nutné, když v části o volném životě tvoří představu jen svým tělem.

O této inscenaci se rozproudila živá debata také proto, že vedoucí souboru nemohla některé věci upřesnit, protože nebyla v Trutnově. Na krajské přehlídce k tomu poznamenala, že krátce před celostátní přehlídkou bude prožívat jinou premiéru – narození dítěte (a dnes víme, že je to holčička, tak přejeme hodně vzájemné radosti).

Dnes se tedy v Trutnově mluvilo o tom, že inscenace přinesla silné téma, ale text nedával možnost většího rozehrání a věrohodnější motivace jednání.

Další diskuse

Volné prostředí venku mohlo být zvýrazněno barvou, světlem.

Večere vypadala jako poslední večere.

Robot dává na vybranou, ale není motivace pro jednání.

Sdělují teze.

To nejsilnější, proč zůstat venku, je lidský vztah.

O hodné sani a zlé princezně – ZUŠ Veselí nad Moravou

Seminář B

Klady:

Z těch tří představení bylo nejživější, ale ve výsledku se moc nelíbilo.

Děti se cítily na jevišti dobře, byly živé, užily si to.

Byla tam snaha o grotesknost a nadsázku, která se moc nepovedla, ale bylo dobře, že se o to pokusili.

Bylo jim nejvíc z těch tří rozumět.

Chtěli bychom ocenit výkon listonošky.

Zápory:

Nesourodost hudby ze 30.let.

Nesourodost ve stylizaci, což se týká i oblečení – krále, královny, holčiček v modrotiskových šatech.

Televizní zábava – názor – estráda.

Dramaturgické problémy – nelogičnost situací

Viděli jsme problém ve scénografii.

Proč když byla princezna přísná a nechávala setnout hlavy, jak to, že byla tím komořím najednou vlečena a že pak nebyl viděn ten přerod princezny?

Nedotažené situace, momenty.

Motiv psaní – co bylo v rekomandu?

Výběr příběhu – proč? Honili hodně zajíců – moc malých nedotažených věcí.

Proč se dívky bavily před oponou a pak hrály na jevišti?

Lektorský sbor – Hana Galetková – Marie Poesová – Ema Zámečníková

Také tady se lektori shodli na tom, že představení na ně působilo podobně. Dodali ještě další postřehy. Nejasné byly způsoby herectví – některé postavy stylizované (komoři), jiné realistické (princezna).

Zásadní byl odklon od předlohy původní pohádky F. Nepila – např. lékaři byli uvrženi do vězení.

Nepodstatné věci byly velmi zvýrazněny, ale důležité motivy pro řešení situace byly pomíjeny.

Další diskuse:

Jiné inscenace této vedoucí byly zajímavé a netrpěly těmito nedostatky.

Jádro je hlavně v tom, že se snažili, aby to bylo zábavné.

Vadí mi taková práce s dětmi, kdy je jim nabízeno něco jako postava pejska.

Jsem schopní uletět pod vnějším tlakem.

Bavíme se o materiálu, který poskytuje přehlídka, nikoli o tom, co se vedoucím povedlo a co překvapilo.

Tady se odešlo od předlohy, od hranice, kterou nelze překročit. Dětem se musí některé věci vysvětlit, že to nelze.

Hlavní pro ně byl motiv draka.

Mnoho míst si děti užily.

A podobné názory se stále vracely, až vymezený čas nestačil a muselo se prodlužovat.

Půjčeným perem zapsala Jindřiška

DNES JSME SI VŠIMLI...

DĚTSKÝCH DÍLEN

DĚTSKÝCH DÍLEN

PODPLACENÉ REDAKTORKY

ZÁZNAM Z DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU

HORKÉ ZPRÁVY SE SLADKOU PŘÍCHUTÍ

- M:** Spojit se Zorkou Horkou!
- Z:** Spojit s Miládkou Sladkou!
- M:** Tak jsme opět obě zde! To je perfektní... Ten chat funguje fakt parádně, to jsem ti úplně fascinovaná.
- Z:** Hmm... Tak co včera?
- M:** No, prosím tě, si představ, že potraviny u toho našeho hotelu Úsvit se jme nuji Milada, to ti mě po ránu tak rozradostnilo a rozrušilo...
- Z:** Jo, to jak jsi mě úplně zmátla, víd?
- M:** No, zmátla, nezmatla... Se prostě jmenují po mně! To ti byl, Zorko, trapas, v tom kině, že?
- Z:** Tak to teda byl... vplížily jsme se tam v deset ráno, víd', a tam... Aha!
- M:** No, právě že ne Aha!
- Z:** Aha! bylo už od devíti v Národáku! To jsme to pěkně pro...
- M:** Prospaly, že?
- Z:** Jo, víd'?
- M:** Jsme přeci jen holky šikovné.
- Z:** Není nad to, být ve správnou dobu na správném místě.
- M:** Třeba na Úsvitě, tam jsem se včera otočila několikrát...
- Z:** No jo, kdo nemá v hlavě, musí mít v nohách! Já jsem teda mezitím pilně připravovala Nivy na divy...
- M:** Jaké nivy? Vždyť sis včera U Truta dala nakládaný hermelín!
- Z:** Ale ne nivy jako nivy, ale Nivy!
- M:** Jo Nivy! Tam se děly divy!
- Z:** Hlavně když si všichni zuli boty...
- M:** Jsem si říkala, po čem ta Gábina Sittová tak pátrala.
- Z:** Ona něco ztratila?
- M:** Neztratila, ale pořád zkoumala, odkud jde ten odér, jestli je to nějaká shnilá niva na Nivách nebo co...
- Z:** Hmmm, tak když se jich zuje třicet sedm...
- M:** Na to je každá niva krátká!
- Z:** Ale tak zkrátka:

AHA!

Líbilo se: skvělé využití kulis a jejich zajímavé přeskládání; hudba; herecké výkony; zajímavě udělaný výtah; pěkné zpracované příznaky; předloha; šachista; herce bylo dobře slyšet; nahrávka deníku

Nelíbilo se: dlouhé, tudíž ke konci nuda; hudba; občas zmatené; nepochopení zaměření léčebny (psychiatrie, chřipka...?), z toho vyplývající nepochopení příznaků, které prvotně působily jako halucinace; zbytečně zdramatizovaná smrt sestry; nepochopená proměna v panenku; Jessica

Jiné poznámky: řešilo se, kdo jsou příznaky, možné návrhy: duchové mrtvých lidí, kteří uvízli ve výtahu, vnitřní hlasy, lidičkové, kteří žili jen v tom jediném zrcadle; příznaky měly filozoficky dovést všechny v léčebně k jejich skrytému já, k tomu, aby odkryli své zbytečné obavy a problémy; panenka měla stmelit všechny v léčebně, protože až když se všichni o človíčcích ze zrcadla dozvěděli (resp. až když to prasklo), začali spolu komunikovat a dokonce i Ludvíček začal mluvit; „hudba na začátku se mi ke hře nehodila, na konci ale jo“; „bavilo mě to až od ztracení Ludvíčka“; „proč Ludvíček prožehl pneumatiky?“

ŽÍT, NEBO ŽÍT...?

Líbilo se: využití lampičky; dobré herecké výkony, obzvlášť Jiřího; využití praktikáblu; dobrý nápad s multichatem (byli všichni společně na praktáku, ale bylo poznat, že je každý u svého PC); kostýmy (jasná sériová výroba, odpovídalo době); první setkání naživo

Nelíbilo se: nepochopení čísel robotů; robot se choval moc lidsky a někdy mluvil zády k publiku; spousta věcí se dělala na zemi; zmatek v postavách (způsobeno kostýmy); rychlý odchod ze scény; kostýmy; absence kulis nebo něčeho, podle čeho by bylo poznat, že jsou v lese a ne doma

Jiné poznámky: nás diváky ze začátku nenapadlo, že si máme všimnout jmen a charakterů postav, ale nakonec to bylo důležité; když vyšli ven, cítili nejistotu, něco neznámého, potom přišlo uvolnění, předtím fádní, potom jim bylo líp; roboti měli sériová čísla, taky aby se dalo poznat, že všichni v té době žijí v podstatě stejné (stejně pokoje, účesy, jídlo, oblečení, učivo...); každý chce jít ven z jiného důvodu (volejbal, setkání člověka s člověkem, jídlo...); herci přijeli bez svých vedoucích, kterým se nedávno narodilo miminko, měli problém s osvětlovačem; „skvělý, úplně nejlepší námět!“; „velmi zajímavé téma, povedlo se vám zahrát budoucnost“; „líbil se mi konec, protože Míša s Martinem spolu zůstali a nevidilo jim, že se postavili proti robotce a přátelům, ale zajímalo by mě, jak to s nimi bylo dál venku v tom světě bez robotkyne“

O HODNÉ SANI A ZLÉ PRINCEZNĚ

Líbilo se: jednoduchý námět; saň; hudba; dobrá výslovnost a slyšitelnost; dobré herecké výkony; roztomilý pejsek; smích kata; pěkná princezna; krásný zachránce princezny

Nelíbilo se: fakt, že je to pohádka; představení nezanechává v divácích na konci dojem; žádná gradace; zmatečnost děje kvůli špatnému využití prostoru; pes; kat; nejasnost a nelogičnost scén

Jiné poznámky: nejasnost v přetvářování služebných (nejdřív radost, poté smutek) – údajně proto, že musely zahrát před doktorem, jak jsou nešťastné; klíčová scéna nezahrána, pouze zprostředkována slovem ze zákulisí; fakt, že princezna mohla zabít lidi, nás zavádí 1000 let zpět, pak tam ale naběhnou Japonci s foťáky a jsme zmatení; proč byla princezna najednou tak změněná? Neměli jsme šanci to vidět; Kdy bylo potrestáno zlo?; Jak jsme měli poznat, že doktor je do princezny zamilovaný a ona zas do něj?; Proč byla princezna vedena k sani na provazu?

Miládka Sladká alias Pavla Slížová a Zorka Horká alias Zdeňka Trávníčková

DNES JSME SI VŠIMLI...

ČTENÁŘE

DĚTSKÝCH DÍLEN

DĚTSKÝCH DÍLEN

JEDEN DEN S JOANNOU PARKESOVOU

V promrzlém sále Kulturního klubu Nivy se v osm třicet sešli seminaristé dílny Drama, divadlo a kurikulum. Po dvou předešlých dnech se už seminaristé důkladně spřátelili. Skupina, která tady vznikla, je co do zkušeností s dramatickou výchovou dost různorodá: jsou v ní studentky katedry výchovné dramatiky DAMU, studenti Střední pedagogické školy Karlovy Vary, vedoucí dramatických souborů, učitelé i zájemci nezabývající se oborem.

Joanna Parkesová z irského Dublinu vede dílnu pochopitelně v angličtině. Tlumočí ji však perfektním způsobem Petra Kunčíková (bez ní bych byl docela na holičkách). Během semináře jsem se tentokrát snažil zaznamenat postup podrobně krok za krokem.

Úvodní aktivity má za úkol obstarat každý den jedna skupinka seminaristů. Práce během celého týdne má být založená na principu vzájemného sdílení. Proto každý přinese oblíbenou hru, oblíbené cvičení, které si všichni společně zahrají. Spoustu lidí na semináři má velké zkušenosti, mohou je tak ukázat a sdílet.

Na únosce

Hned jako první byla zařazena hra, která není zvlášť známá (neznám její název, proto jsem si ji dovolil pokřtít jako „hru na únosce“). Hráči se rozešli po prostoru. Nejdřív měli za úkol si nenápadně očima najít nějaké místo v prostoru sálu. Potom si podobně vybrat nějakého hráče a nakonec se na znamení vedoucího pokusit vši mocí jakýmkoli prostředky tohoto hráče na vyhlášené místo přemístit.

Bomba a štít, samuraj

Další seminarista zařadil známou hru s bombou a štítem. Po ní následovala také rozšířená hra samuraj, kdy hráči stojí v kruhu a posílají si impuls tím, že jeden hráč sekne imaginárním mečem jiného hráče.

Pastičky

Poslední aktivita byla méně známá, složitější, ale atraktivní hra pastičky. Hráči se pomalu pohybují v prostoru. Beze zvuků a gest se vždy dva hráči očima smluví, takže vzniknou tajné dvojice. Jejich členové se pokaždé nenápadně postaví k vybrané oběti čelem k sobě (nesmějí se samozřejmě nijak domlouvat), zvednou ruce nad hlavu a předpaží tak, že se jejich ruce navzájem spojí a oběť zůstane mezi nimi jako v pasti. Pasticzkový pár se ale hned zase rozpojí, aby nebyl odhalen. Chycená oběť na malíčkou chvíli zkamení. Může ji dotykem vysvobodit její partner. Pokud to nestihně, oběť vypadne ze hry. Na hru ještě dohlížejí dva nebo tři hráči jako policajti, kteří hlídají, je-li pohyb náležitě pomalý a odcházejí-li chycení opravdu ze hry. (Neříkal jsem, že je to složitě? Ale schválně to někdy zkuste...)

Klášter sv. Patrika

Potom už se všichni sesedli do velkém kruhu a Joanna Parkesová se ujala slova: „Dnes se vrátíme v čase do osmého století. Podíváme se do irského kláštera. Každý z nás se stane mnichem. Objevíme něco z irské historie, prozkoumáme život v komunitě. Lekce je určená pro děti od osmi do deseti let.“

Potom nás Joanna seznámila s některými fakty z irské historie, která se týkala postavení klášterů v Irsku osmého století. Ukázala nám fotografie maleb a mešní číše a obrázek jednoho z klášterů, jehož zbytky se dodnes nacházejí poblíž Dublinu. Pak jsme dostali z barevného papíru vystřižený obrys jednotlivých klášterních budov (kostel, dormitář, knihovnu, kuchyni...) a na připravený papír představující území kláštera jsme jednotlivé budovy rozmístili. Pak se vytvořený klášter přenesl do prostoru sálu a hráči měli za úkol z židlí a kusů látky budovy vytvořit.

Stali jsme se mnichy, vysvětlili si, jak se mniši chovají, pohybují, jak se oslovují. Každou budovu „zabydlili“ dva nebo tři z nás, a abychom vytvořili atmosféru, v roli mnichů jsme se věnovali činnostem, které se v daných místech kláštera odehrávají. Sállem zněla nahrávka chorálu.

Joanna se pak v roli opata vydala na obhlídku kláštera a zajímala se, co kdo dělá a radila mnichům, jak mají práci vylepšit. Potom opat svolal všechny bratry do jídelny, kde jim oznámil, že se ke klášteru blíží host. A to už dorazil jeden z hráčů předem Joannou instruovaný s tím, že nese důležité psaní. Požádal mnichy, aby ho nechali pár dní v klášteře odpočinout a nabrat síly na namáhavou zpáteční cestu.

Opat mnichům dopis přečetl. Byl od biskupa, který v něm oznamoval, že prohlíží všechny kláštery v okolí a kontroluje, jak fungují, a že se zastaví i zde. Byl by prý rád, kdyby se klášteru dostalo té cti, aby byl uznán jako nejlepší. Biskup nejlepšímu klášteru daruje krásný mešní pohár.

Poté opat mnichy požádal, aby udělali všechno proto, aby bylo na příjezd biskupa k jeho spokojenosti.

Potom Joanna vystoupila z role a vysvětlila hráčům, jak probíhal obyčejný den v klášteře, co se v kterou hodinu dělo: kdy mniši vstávají, kdy se modlí, kdy pracují, kdy jedí, kdy mají mši. Metoda „day in life“ je v Joannině práci důležitá. Pomáhá hráčům uvědomit si, jaký život v konkrétním prostředí opravdu byl.

Pak jsme den přehráli. Začali jsme vstáváním mnichů a na zvukové znamení jsme vždycky přešli k další denní činnosti. Joanna opět v roli opata procházela pracovišti mnichů a ptala se, čím se mohou biskupovi pochlubit.

Potom vyzve mnichy k tomu, aby sestavili pro pana biskupa jídelníček tak, aby byl chutný, ale zároveň vyvážený.

Pak jsme se přenesli do dne, kdy je biskup očekáván. Joanna instruovala vždy jednoho hráče z každé skupinky, aby přinesl mezi mnichy zprávu, že se v místě, kde pracovali, stal přes noc ten nebo onen průšvih. Zmizely dvě příkrývky, zmizelo jídlo připravené pro biskupa, nejlepší kůň je zpocený a zablácený, z kroniky kláštera jsou vytrhané listy, v lékárně jsou rozházené bylinky...

V roli opata pak opět svolává všechny mnichy do jídelny, aby mu pověděli, co se stalo. Sám řekl, že v noci slyšel výskání a hluk a u zdi kláštera zahlédl poskakující postavy. Požádal mnichy, aby všechno vyšetřili. Po chvíli se ale zvedl instruovaný hráč s přiznáním, že od včerejška schovává v klášteře děti své nemocné sestry, protože se o ně nemá kdo postarat, že pro ně sebral jídlo, příkrývky a jel ke své sestře s léky. Děti si zatím patrně hrály v knihovně a poničily kroniku.

Mniši mají rozhodnout, co s ním, a jak vše opraví, aby mohli biskupa uvítat. Všichni se pak dají do práce.

Po chvíli přijede biskup (opět jeden z hráčů předem instruovaný). Opat mu ukazuje klášter, a když si ho prohlédnou, dají svolat mnichy do jídelny, kde k nim biskup promluví. Oznámí jim, že posel jim byl do kláštera vyslán proto, aby mohl nenápadně pozorovat, jak mniši každodenně pracují, a zeptal se ho, jak byl s mnichy spokojen. On odpověděl a rozhodl o tom, jestli klášteru mešní pohár daruje, nebo ne.

V našem případě dopadlo všechno dobře. Práce na tomto místě skončila, protože čas semináře se rychle naplňoval. Nezbyl už prostor pro závěrečný rozbor, který proběhne v semináři dalším.

Dozvěděli jsme se ještě, že lekce neprobíhá s dětmi tak, jako tady na semináři. Je rozdělená do šesti bloků s týdenními odstupy. Pro seminář jsou některé názavné aktivity vynechané. U jídelníčku pro biskupa si s dětmi povídá o vyvážené výživě, pro klášterní knihovnu děti vyrábějí staré listiny s iluminacemi a podobně.

Reakce seminaristů

Katka (učitelka DV a AJ na ZŠ, vedoucí divadelního kroužku):

Zajímá mě využití dramatické výchovy v rámci vyučování jiných předmětů, třeba dějepisu nebo literatury. Proto jsem se sem přihlásila. Práce s Joannou se zvlášť neliší od práce českých lektorů. Je příjemné, že tu vznikla skvělá pata naladěná na stejnou strunu. Práce mě tak znovu nakopla k další pedagogické činnosti. Pozitivně mě překvapuje, že čím dál víc lidí se zabývá dramatickou výchovou. A to na všech úrovních od MŠ po VŠ. I když má člověk někdy pocit, že je na své škole osamocen, v širším kontextu oboru to tak není.

Honza, Jindřiška a Eliška (studenti Střední pedagogické školy Karlovy Vary se specializací dramatická výchova):

Přihlásili jsme se sem kvůli irské lektorce. Chceme načerpat inspiraci z práce v zahraničí, objevit další nápady, dozvědět se něco nového o využití dramatu v hodinách. Je fajn, že se do práce tolik promítá Irsko. Vyhovují nám podrobné rozbor práce. Líbí se nám taky, jak se daří vytvořit atmosféru imaginárních situací.

Majda (čerstvá absolventka předškolní a mimoškolní pedagogiky na Střední pedagogické škole Karlovy Vary, členka karlovarského Studia Divadla Dagmar)

Výborné tu je, že se během semináře snažíme, abychom obohatili nejen sebe, ale i ostatní. Myslím také, že se snažíme být hodně kreativní. Zajímavé jsou diskusní části semináře. Uvědomuju si na nich, jak je důležité jasné a přesné formulovat to, co chceš říct. Při práci mě docela překvapuje, že Joanna využívá podobných principů a metod, jaké znám z máminých hereckých cvičení (poz.: tedy od Hany Frankové). Samozřejmě je v tom jiná energie, má to jiný šmrnc. Což souvisí s osobností vedoucího.

Aneta a Veronika (studentky katedry výchovné dramatiky DAMU, pedagožky)

Líbí se nám, že se tu můžeme podělit o hry, které známe, rozšířit si svůj zásobník. (Aneta:) V neděli mě zaujala práce s textem Král má oslí uši. Líbil se mi příběh, který skýtá mnoho témat, jež lze různě zpracovat v různých typech lekcí a přizpůsobit pro různé věkové skupiny. Dobré je, když pracujeme ve skupinách a vnášíme do práce své prostředky a své nápady. U pondělního semináře bylo dobré téma. Stali jsme se komunitou mnichů ze starého Irsku. Lekce byla zaměřená na děti od osmi do deseti let, a tak řada věcí při práci v našem semináři fungovala jinak. Vnesli jsme do aktivit jiné prvky. Řada momentů také úplně nevyzněla proto, že jsme projekt, který je sestavený pro šest lekcí s týdenními odstupy, dělali během jednoho dopoledne.

A ještě jsem Joanně Parkesové položil několik otázek

V čem se liší práce se seminaristy u nás od práce se seminaristy v Irsku?

Základní rozdíl je v tom, že v Irsku pracují spíše s učiteli než s divadelníky. Členové mého trutnovského semináře určitou divadelnickou zkušenost mají. Při práci v roli tak vystupují s daleko větším divadelním nasazením. Irští učitelé se také daleko pomaleji rozehrávají. Teprve po chvíli se otevrou a naplno zapojí.

Ale vlastně, když jsem pracovala se studenty dramatického umění v Irsku, bylo to podobné, jak se seminaristy tady. Národnost tedy asi nehraje roli.

Byla jste na včerejších odpoledních představeních? Čím se liší od představení irských dětí.

Můžu samozřejmě nabídnout jen některé postřehy, můj dojem byl hodně ovlivněn tím, že neumím česky.

Hodně mě zaujalo, jak dva chlapci v představení O rybáři a jeho ženě dokonale ovládli prostor. Jevišťe zvládali sebevědomě a se vším všudy.

Zajímavý dojem jsem měla z pohádky Jak Franta na čerchmanty vyžrál. Bylo pro mě zajímavé, že děti pracovaly s kroji, s lidovou hudbou. Nevím, jestli k tomu došlo samy. Každopádně ale v Irsku by děti s lidovou pohádkou dělat nechtěly. Chtějí být „cool“ a „in“, zajímají je současné látky, ne folklór, tradice a historie.

Zároveň mě dětští účastníci přehlídky včera večer zaujali jako diváci. Děti v Irsku by se nevydržely dívat na tak dlouhé loutkářské a hudební představení. Jsou zvyklé na MTV, na rychlost, střihy a efekty.

Máte praxi v práci s různými věkovými skupinami – od předškoláků až po seniory. V čem je mezi nimi rozdíl?

Každá věková skupina se projevuje jinak. Každá má při činnostech v určitých oblastech své výhody i nevýhody. Práce s malými dětmi je víc hra. Během činnosti všemu věří, dobře tak vzniká atmosféra herní situace. Jedna z nejkrásnějších věcí při práci s nimi je, že když jedním jako učitel v roli a pak z ní vystoupím, oni mi vyprávějí, co se odehrálo, když jsem tu „nebyla“. To ale platí jenom tak do sedmi let.

U seniorů, s nimiž pracuji, je důležité si uvědomit, že jsou to všechno lidé, kteří si práci se mnou sami zvolili. Nemůžu tedy mluvit o vlastnostech celé věkové skupiny. Ti, se kterými zkušenost mám, jsou výborní. Vrhnu se do všeho, co jim navrhnou. Pokud fyzicky můžou, jdou do práce naplno. Cítím, že si říkájí: „Co můžu ztratit.“ Jsem vždycky překvapená, jak si lekce užívají, kolik s nimi zažijí zábavy.

V jaké míře se ve vaší práci uplatňuje pedagogická a umělecká složka dramatické výchovy?

To je těžká otázka. Optimální samozřejmě je, když procesem učení umělecká složka prochází. Odpovědět by však měl někdo jiný, kdo mou práci vidí z venku. Snažím se, aby v mých lekcích bylo obojí. Především mi jde o učení, nesměřuji k estetickému tvaru. Cítím ale, že i v učitelské dramaticko-výchovné práci občas probleskuje umění. Říkám tomu „magic moments“. Najednou je vidět, že studenti nepracují hlavou ale srdcem – a to jsou okamžiky, o které jde.

Děkuju za rozhovor.

Tonda

PŘEDSTAVUJÍ SE

HANA FRANKOVÁ O JOSEFU BRŮŽKOVÍ

Pan Josef Brůček si prý nepamatuje lidi, dokonce údajně nerozezná svého syna od svého psa. Má rád jazz, vážnou hudbu a všechno, co mu uvaří jeho milovaná ženuška (autentická formulace). Z vinaře se stal náruživým pivařem (můžou za to Svijany). Ve své loutkářské praxi nejraději pracoval a pracuje s dřevem. Na otázku – co je kvaklštoa – odpovídá, že je to žabí stola, jen se to špatně čte.

JOSEF BRŮČEK O JANĚ MACHALÍKOVÉ

Jakou rostlinu máš nejraději?

Matu pepřnou. Já ji nevařím, já ji piju živou.

Co cítí blízna, padne-li na ni ten správný pyl?

Velkou odpovědnost. Asi tak jako když člověk je pověřen organizací přehlídky.

Mají se kameny rády?

Zůstávají k sobě chladní.

Jak se přednáší Noční rybí zpěv Ch. Morgernsterna?

(viz okraj stránky)

Kterou z návykových látek máš nejraději?

Jsem kavárenská povalečka, takže presso piccolo.

Jakým typem poezie bys nejlépe vyjádřila svůj život?

Limerickem:

Byl jeden dědeček na voru.

Ten volal: já pluji k obzoru!

Když mu řekl: omyl,

duševně se zlomil.

Ten naivní dědeček na voru.

JANA MACHALÍKOVÁ O HANĚ FRANKOVÉ

S Hankou jsem se před několika lety seznámila na DS v semináři, kde jsem byla s „jejími“ dětmi. Tihle Hancini žáci byli velmi vstřícní, příjemní a skvěle divadelně vybavení, a tak jsem si Hanku zaškatulkovala mezi výborné pedagogy. Potom jsem měla možnost zhlédnout několik jejich představení, a tak spadla do škatulky výborných dramaturgů a režisérů. No a v několika představeních jsem ji viděla hrát a tak šup do škatulky skvělých hereček.

Na Pedagogické poemě pak působila jako skvělá organizátorka a já pochopila, že najít tu pravou škatulku pro Hanku je nemožné. Hanka se prostě zaškatulkovat nedá, protože její práce a to, čím vším je, asi nemá hranice. A nebo má...?

Hani, jaké hranice má tvoje práce?

Finanční, tělesné, duševní, dioptrické, mateřské...

JOANNA O PETŘE

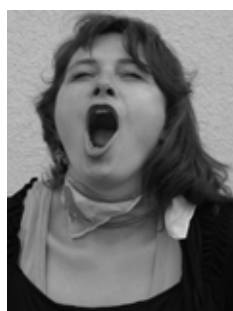
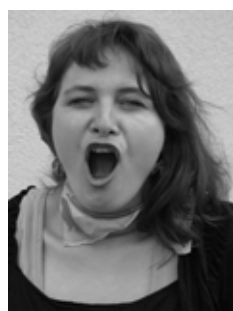
Petra, či spíše bratr Petr, jak ji teď všichni nazýváme, je citlivou zasvěcenou tlumočnicí perfektně ovládající angličtinu. Je také mou asistentkou ochotnou kdykoli skočit doprostřed dramatu a zahrát tu krále, tu opata či jinou právě potřebnou postavu. Petra mi zprostředkovává zpětnou vazbu a komentáře mé seminární skupiny a probíráme spolu mé další plány a nápady. Odpracovala mnoho přesčasových hodin, když pro mě překládala jídelníčky v restauracích a dohlížela nato, abych nezapomněla ochutnat místní pivo.

PETRA O JOANNĚ

Joanna je velmi citlivý a empatický člověk. Je dynamická, má smysl pro humor a zároveň dokáže o věcech hluboce přemýšlet. To je mi na ní blízké. Na jejím workshopu se mi moc líbí, že ho vidí jako příležitost ke sdílení a výměně nápadů, otázek, odpovědí a poznání a nikoliv: „Tak jsem tady a něco vám předám!“. Je pro mě krásné dozvědět se víc o Irsku, o jeho historii i současnosti a musím říct, že se mi seminář moc hezky překládá. Myslela jsem, že irský přízvuk bude trochu oříškem, ale Joanna mluví krásnou angličtinou. Jsem moc ráda, že jsem měla možnost Joanne poznat.

JANA MACHALÍKOVÁ RECITUJE NOČNÍ RYBÍ ZPĚV

NA NÁVŠTĚVĚ NA VEČERNÍM PROGRAMU PRO DĚTI ZE SOUBORŮ ANEB SESTRA V AKCI

Kdo z dětí ze souborů dorazil na večerní program do Národního domu, byl jistě překvapený. Ve velkém sále duněla hudba a na jevišti tančila okolo aparatury v černém hávu jeptiška s pomalovaným obličejem.

Kromě nefalšované sestry boromejky, studentky katedry výchovné dramatiky na DAMU a moderátorky večera, Angeliky, se o zábavu dětí staraly její spolužačky: hlavní organizátorka DJ Hedvika, Markétka, Hanka, Járna a Danko. Společně připravily pro členy souborů tančírnu, čajírnu, malírnu, fukárnu a veršírnu.

Velkým sálem se nesly hity od Kryštofa, Divokého Billa, Sta zvířat, Madonny nebo Cardigans. Na parketu tančila spousta dětských účastníků přehlídky, kteří se na první pohled znamenitě bavili. Vrcholem večera byl spontánně vzniklý společný tanec v kruhu na irskou muziku.

V jednom koutu byla malírna, kde si, kdo chtěl, barvami náležitě pomaloval obličej, v dalším fukárna s bublifuky a nafukovacími balonky a pod pódiem mohl každý napsat nějaký vzkaz na „zeď nářků“.

V přílehlém malém sále byla čajírna, kde si ti klidnější mohli posedět při čaji, povídat si, nebo ve veršírně zkoušet psát na papír na zdi vlastní básně. Originální spojení diskotéky a poetické čajovny se ukázalo jako opravdu skvělý nápad. Každý si mohl v Národním domě najít svoje.

Organizátorky se všem, kteří přišli, neustále věnovaly. Vymyslet večerní program pro členy souboru, kteří jsou rozdílného věku a mají rozdílná očekávání, a vypořádat se s tím s potřebným vkusem, není rozhodně jednoduché. Holčám se to výborně podařilo. Náležitou odměnou jim musely být desítky radostných tváří malých a mladých účastníků.

(Autor článku se sám musí přiznat, že večer pod různými záminkami opouštěl redakci, aby si mohl program alespoň na chvíli užít.)

Tonda

NAPSALI O SOBĚ

Večerní program pro členy souborů očima Markéty Pospěchové a dalších holek z Ostravy

Je tu sranda, dobrý čaj, tance hodně, prostě ráj,
básničku si napíšeme, na písničku zatančíme,
na diskošce prostě bájo, zařadíme šúpa frájo.
Na Madonnu, orient, irsko – prostě nej, nej, nej.
Energie srší sálem, no, prostě nevázne tu zájem.
Zakončíme fotečkou, potom ještě písničkou,
kamarádům zamáváme, pac a pusu to se máme.
Dobrou noc všem do rána, díky za vše tjadadá.

VIDĚLI JSME

VEČER PRO DĚTI ZE SOUBORŮ

ŘEKLI O SOBĚ

Recitátoři už odjeli a tudíž se můžeme lepit na soubory a dozvědět se něco málo navíc. Tady je první zásilka odpovědí - na naše otázky z neděle.

HOP - HOP, ZUŠ, Ostrov

Které místo ve své inscenaci máte nejraději? Které se vám nejlépe hraje?

Hrají se nám nejlépe rituály a akční scénky z vesnice.

Který nápad z dnešních představení ostatních souborů se vám líbil nejvíc?

Zaujaly nás balónky jako rybka a z druhé inscenace dudy.

Koho prvního jste v Trutnově potkali?

Potkali jsme kamarádku z loňska.

Co vás dnes nejvíc potěšilo? Co si budete pamatovat?

Ten nápad s rybkou - balónkem. Vděk diváků za představení.

Jakou otázku byste položili souborům, kdybyste byli na místě redaktora?

Položili bychom otázku: Jak se vám hrálo? Nám dobře.

Jak jste si užili pobyt v Trutnově?

Dobře.

Divadlo Vydýcháno, ZUŠ Liberec

Které místo ve své inscenaci máte nejraději? Které se vám nejlépe hraje?

Hrajeme rádi scény s čerty v pekle, hlavně to, jak jsou pověšení na šňůře, to je peckový. Děkovačku.

Který nápad z dnešních představení ostatních souborů se vám líbil nejvíc?

Zaujaly nás balónky jako ryby a z druhého představení živý oheň.

Koho prvního jste v Trutnově potkali?

Potkali jsme asi pana řidiče, paní kuchařku a automat na polívku za 7, Kč - kuřecí vývar.

Co vás dnes nejvíc potěšilo? Co si budete pamatovat?

Že to druhé představení se nám povedlo víc, bylo žůzový. Všechno.

Jakou otázku byste položili souborům, kdybyste byli na místě redaktora?

Zeptala bych se, jestli byste si chtěli vyměnit role.

A jak bys odpověděla?

Ano.

ZUŠ Harmonie, Praha 6

Které místo ve své inscenaci máte nejraději? Které se vám nejlépe hraje?

Celou hru hrajeme rádi.

Který nápad z dnešních představení ostatních souborů se vám líbil nejvíc?

Prádelní šňůra u čertů byla dobrá.

Koho prvního jste v Trutnově potkali?

Potkali jsme Míšu a Katku z gymplu, naše pečovatelky.

Co vás dnes nejvíc potěšilo? Co si budete pamatovat?

Potlesk. Památovat si budeme celkové představení svoje i ostatní.

Jakou otázku byste položili souborům, kdybyste byli na místě redaktora?

To je záluďná otázka. Položil bych stejnou - tuhle. Já bych se zeptal, jak se hrálo, jaké bylo publikum. Odpověděl bych, že se hrálo fantasticky, neboť publikum bylo fantastický.

Jindřiška

DNES JSME SI VŠIMLI...

KREATIVNÍ TVORBY

KREATIVNÍ TVORBY

ŘEKLI O SOBĚ

V pondělí se hrálo v Národním domě a soubory neopustily budovu, dokud jsem alespoň některým jejich členům nepoložila pár otázek (tedy některým členům se podařilo budovu opustit a byli dostiženi před vchodem).

Charmsovy bublinky, ZUŠ Žerotín Olomouc

Jakou jinou roli byste si chtěli zahrát v inscenaci, kterou se souborem právě hrajete?

Téměř všichni členové souboru by si rádi zahráli jiné postavy - Lenka by si zkusila Masáka, Doktorka Jessicu, Sestřička nějakou Bytost, Jessica Doktorku, Bytost zase jinou Bytost, jenom Masák by si nechal svoji roli.

Jakou postavu byste chtěli hrát v cizím - dnes viděném přestavení?

Bytost (kluk) by si rád zahrál pejska v pohádce o sani, Lenka světylko, Ludvík by hrál pejska nebo hlavu saně.

Jakou otázku bys položil souborům, když bys byl redaktor?

Zeptali bychom se: Jak dlouho to nacvičovali? - Od října do června.

Jestli se jim chce čurat? Nám teď ano.

Jak se jim líbilo jeviště? Dobře. Dobré zákulisí.

Lanovka II., DDM České Budějovice

Jakou jinou roli byste si chtěli zahrát v inscenaci, kterou se souborem právě hrajete?

Tady to bylo jednoznačné, protože to bylo autorské představení, tak nechtějí hrát jinou roli.

Jakou postavu byste chtěli hrát v cizím - dnes viděném přestavení?

Chtěli by hrát draka nebo pejska v pohádce a Jessicu, Lenku nebo Ludvíka v inscenaci Aha!

Jakou otázku bys položil souborům, když bys byl redaktor?

Kde brali inspiraci? Jak dlouho cvičili?

ZUŠ Veselí nad Moravou

Jakou jinou roli byste si chtěli zahrát v inscenaci, kterou se souborem právě hrajete?

Hlavní hlava saně by si chtěla zkusit princeznu. Princezna by chtěla hrát zase princeznu.

Jakou otázku bys položil souborům, když bys byl redaktor?

Jestli jsou před vystoupením nervózní? Který žánr by si chtěli zahrát?

Jindřiška

DNES JSME SI VŠIMLI...

...že jeden z redaktorů pravidelně obědvá, zatímco ostatní suší ústa.
 ...že to s obsluhou v místních restauracích zásadně vážne.
 ...že když se narodí holčička, nemůže se jmenovat Igor ani ze státnických důvodů.
 ...že redaktorky Deníku svému kolegovi nasazují psí hlavu, ačkoli dobře vědí, že od pátku obědval jenom dvakrát, a vidí, jak je pohublý a zbídačený.
 ...že deto znamená latinsky taktéž a říkal to Masák v Aha! stejně jako Patrick Swayze ve filmu Duch.
 ...že Deník Dětské scény nádherně barví, i když sám barevný není.
 ...že někteří obyvatelé Trutnova na sobě nemají žádnou barevnou cedulku.
 ...že v sále na Nivách je strašlivá zima.
 ...že redakce pomáhá paní Blažkové s uklidem Národního domu, aby měla víc času na recenze.
 ...že sestra Angelika to umí rozbalit.
 ...že za všechno může brankář a trenér.
 ...že Deník Dětské scény všichni čtou výhradně před odpoledním blokem představení.

SOUTĚŽ

Vítězem naší soutěže se stal **Jan Šubrt** ze semináře D, který ve 13.55 zastavil redaktorku Jindřišku jásavým výkřikem: Alois Jirásek! Je to Jirásek! Ano, Jene, je a ty si přijď pro krasohled do redakce.

Ve čtyři hodiny odpoledne identifikovala Mistra **Jana Mrlínová** ze semináře C a v 17.35 soubor **Vydýcháno** z Liberce.

Našli se i tací, kteří tvrdili, že uši jsou Vladiníra Čecha a nebo praotce Čecha, i těm za účast děkujeme!

A pokud se chcete s Mistrem setkat osobně, hledejte za Národním domem, u gymnázia.

DNEŠNÍ PROGRAM - ÚTERÝ 17.6.

8.30 - 12.00

8.30 - 12.30

14.00 - 16.20

14.00 kino

15.20 Div. Trdýlko

14.00 Div. Trdýlko

15.20 kino

16.30 - 17.30

16.30 - 18.00

16.45 - 17.30

18.00 - 19.30

20.00 - 20.35

kino

dílny pro děti ze souborů

semináře pro dospělé

4. blok vystoupení souborů

skupina A

O Vánocích, které nechtěly být, ZUŠ Valašské Meziříčí

Saki, Není to - ani to, ZUŠ Turnov

Ve dvě na hruškách, Někdo, ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř

Věrka, ZUŠ V. Petrželky Ostrava

skupina B

Ve dvě na hruškách, Někdo, ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř

Věrka, ZUŠ V. Petrželky Ostrava

O Vánocích, které nechtěly být, ZUŠ Valašské Meziříčí

Saki, Není to - ani to, ZUŠ Turnov

diskusní kluby seminaristů

dětský diskusní klub pro děti ze souborů vystupujících ve 4. bloku

diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů vystupujících ve 4. bloku

seminář k inscenacím 4. bloku

doplňkové představení

Komunikační etudy, KUK! ZUŠ Biskupská, Praha 1

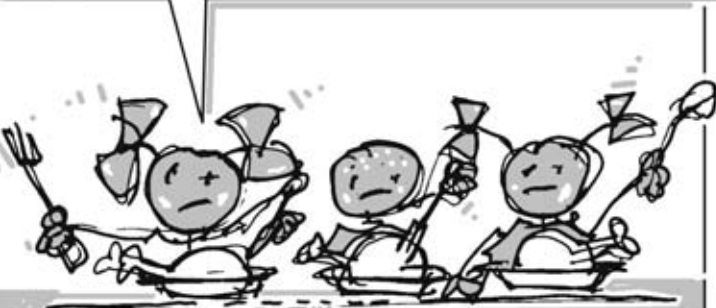
BLAŽKOVÁ - DÍL 5. - VETERÁNKA

DĚTI NE, BROKOLICE NEBUDE

DOSTANETE POŘÁDNOU ZDRAVOU FLAXU !!! :-)

... A MAMI, AŽ BUDU VELKÁ, MŮŽU TEDA BÝT "VETERÁNKOU" ?

JESTLI BUDETE
ZLOBIT,
POŠLU VÁS JÍST
JENOM DO HOSPODY
V NÁROĐÁKU.

HARANTI !!!

PK 08

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY- ČÍSLO 4.

Redakce: Jindřiška Bumerlová, Iva Dvořáková (šéfredaktorka), Gábina Sittová, Antonín Šimůnek, Michal Drtina (foto), Pavel Kocych (sazba, ilustrace, grafická úprava) a Matěj. Tisk: Ofset Úpice. Redakce sídlí v Národním domě. Uzávěrka - 17.6.2008 ve 0.30. Vychází 17.6.2008 v 10.00. Náklad - 400 ks.